

Szarvas, 1901. október 24. – Miskolc, 1968. február 20.

Apja 9 kat. holdon gazdálkodott, s időnként gépész képzettségét felhasználva mezőgazdasági vállalkozásokba kezdett. Az elemi iskola hat osztálya után elvégezte a gimnázium első osztályát is, de az első világháború kitörésekor édesapját és bátyját behívták katonának, így csaknem két évig béres-cselédként dolgozott egy nagygazda özvegyénél. 1916-ban inasnak szegődött egy szarvasi géplakatosmesterhez. A műhelyben egy hadifogolytól megtanult oroszul. 1918 őszén szerezte meg a lakatos segédlevelet, rögtön belépett a vasasszakszervezetbe. Decemberben Budapestre ment munkát keresni. Két-három hetes fővárosi tartózkodása alatt munkalehetőség híján tüntetések, nagygyűlések résztvevője. Hazatérve bekapcsolódott a helyi események irányításába.

A román csapatok közeledtével Szarvas nagyközség elhatározta, hogy értékeit a fővárosba szállítja. Az önkéntes kísérők Budapesten kérték a hatóságokat, hogy a csoportot fogadják el katonai alakulatnak, de elutasították őket, s mint menekültek parancsot kaptak, hogy menjenek tovább Zalaegerszegre. Társaival együtt visszaszökdöstek Budapestre, s beléptek a Vörös Hadseregbe; ő maga fegyveresen csak a monitorlázas leverésében vett részt.

1919 augusztusában, a fővárosban rekedt, csavargásért toloncházba zárták, majd a fiatakorúak bírósága elé állították. Mivel a román megszállás miatt nem tudták hazatoloncolni, egy kiskunlacházi nagygazdához adták ki munkára. 1919. december elején került haza Szarvasra. 1920 nyarán egy régi ismerőse közvetítésével fűtő lett a balatonfüredi fürdőigazgatóságon. Hiába voltak jelentős műszaki újításai, sztrájk szervezése miatt hamarosan elbocsátották. Ezután ismét hazatért Szarvasra, s alkalmi munkákból élt. 1921 tavaszán újra szerencsét próbált a fővárosban, előbb napszámos, majd bekötő lakatos a vagonszerelőknél, végül fékszerelő a Ganz-gyár Kőbányai úti telepén. A nagy vagongyári sztrájkok után, mint bizalmi őt is elbocsátották, és feketelistára tették. 1925-ben hazatért Szarvasra. Feleségével cséplőgépet vettek, de 1927-ben el kellett adniuk. Ettől kezdve egy bő évtizeden keresztül – mivel szakszervezeti múltja miatt tartósan sehol sem alkalmazták – csak alkalmi munkából élt. Szakmájának köszönhetően, mint falusi ezermester csaknem minden vas- és fémmunkát el tudott végezni. Korábbi budapesti tartózkodásai alkalmával szerzett tapasztalatait hasznosítva bekapcsolódott a helyi munkásmozgalomba. Fő működési területe az 1912-ben alakult Szarvasi Építőmunkások Világosság Dalköre volt, amelybe 1918-ban belépett. 1928-ban a dalkör elnökévé választották. 1929-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, s mint a kórus elnökét beválasztották a helyi végrehajtó bizottságba. A dalkör a rendőri zaklatások következtében 1934–1935-ben beszüntette a működését.

A kórusmozgalmon keresztül kapcsolatba került a diósgyőri vasasokkal, s a család 1939 tavaszán Miskolcra költözött. A MÁVAG Ó-gyárában kapott a szakképzettségének megfelelő munkát. Az SZDP 1940. októberi miskolci pártértekezletén bevásztották a végrehajtó bizottságba. 1941 júniusában a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetsége diósgyőri csoportja tisztújító közgyűlésén tagja lett a vezetőségnek. E tisztségét 1944 végéig töltötte be. 1944 őszén, mint a Magyarországi Kommunisták Antináci Komitéja egyik vezetője, aktív részese volt a német megszállók elleni fegyveres harcnak.

1945. január 18-án a Miskolci Nemzeti Bizottsága Diósgyőr-vasgyári munkásellátást irányító bizottságba delegálta. Január végén a szakszervezetek képviselőjében tagja lett a városi törvényhatósági bizottságnak. 1945–1946-ban a MÁVAG beruházási osztályának a vezetője, a helyreállítás időszakában ötlettel és személyes közreműködéssel segítette a termelés újraindítását és a dolgozók élelmiszerrel való ellátását. Munkahelyén bekerült az üzemi bizottságba is; utóbb elnökké választották.

Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj vármegyei választókerületben képviselővé választották. Az 1947. évi választásokon nem jutott mandátumhoz. 1946 és 1950 között a megyei munkaerő-gazdálkodási hivatal vezetője. Közben 1947 januárjától a vas- és fémmunkás-szakszervezet Diósgyőr-vasgyári csoportjának az elnöke. Aktív részese volt a helyi közigazgatás tanácsrendszerre alakításának: kezdettől haláláig Miskolc város tanács tagja, 1950 és 1954 között a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Tanács elnökhelyettese. Ezután 1964. évi nyugdíjba vonulásáig a Miskolci Közútüzemi Vállalat igazgatója.

Az 1950-es évek elején egyetemi szemináriumokat is vezetett. 1960 után elvégezte a Tanácsakadémiát és a Marxizmus–Leninizmus Esti Egyetemet. Jelen volt Miskolc közéletében: tanácstagsága mellett 1954-től a Hazafias Népfront városi bizottságának az elnöke, 1957-től haláláig az MSZMP Miskolc Városi Bizottságának a tagja.